

[Cat/Cast] La repressió no s'atura, nosaltres tampoc. La lluita és l'únic camí!

ENDAVENT :: 13/07/2020

Afirmamos que sin justicia no hay paz, y que, si la maquinaria de la represión no se para, nosotros tampoco.

Traducción A. Bas. para La Haine

Catala

Durant aquest mes de juliol, les dues principals institucions de l'estat espanyol estan de visita als Països Catalans. Tant el cap d'estat, Felip VI rei d'Espanya, com el president del Govern, Pedro Sánchez, estan fent visites arreu del país. El context d'aquestes visites no és cap altre que el de la crisi sanitària mundial que continua existint, amb inquantificables conseqüències econòmiques, socials i polítiques, i la crisi estructural de l'estat espanyol.

El passat 26 de febrer va tenir lloc a la Moncloa la primera reunió de l'anomenada Taula de Diàleg. Després d'uns mesos d'excepcionalitat política i sanitària, es preveu que la segona reunió sigui durant el mes de juliol a Barcelona. Mentrestant, continuen apareixent notícies en mitjans internacionals que il·lustren la corrupció sobre la qual s'ha mantingut tota la institució monàrquica, mentre els partits del règim —des del PSOE fins a VOX— en volen mantenir la impunitat.

Amb la investidura de Pedro Sánchez com a president del govern espanyol, després d'un acord amb Podemos-Comuns per un govern "d'esquerres", i d'un altre acord amb ERC per impulsar una taula de diàleg per resoldre el contenciós democràtic de l'estat contra el Principat de Catalunya, se suposava que els canvis s'havien de començar a notar, en positiu.

Però des de la investidura de Sánchez, malgrat la constitució d'aquesta Taula de Diàleg, i després de la gestió dels pitjors moments de la crisi sanitària de la Covid-19, ni la repressió, ni els desnonaments ni els acomiadaments no s'han aturat. Ni als Països Catalans, ni enlloc. Ni s'han aturat, ni sembla que hi hagi gens d'interès real a fer-ho per part dels governs.

La gestió governamental de la crisi de la Covid-19 no ha comportat canvis significatius en aquest sentit. Al contrari: malgrat algunes (poques) mesures pensades per fer menys insostenible la situació d'empobriment de sectors cada vegada més amplis de la societat, **la implantació de l'estat d'alarma ha estat més orientada a centralitzar poders i augmentar el control social (un control militar i polític) que a mobilitzar els recursos del sector privat, en favor de les necessitats públiques** —tampoc en el cas de la sanitat, que, en lloc de reforçar la sanitat pública, han seguit mantenint els privilegis de la privada amb mans i diners públics, amb la continuació de les externalitzacions, privatitzacions i retallades.

I ara, acabat l'estat d'alarma, torna la crua realitat: la de la **repressió**, la dels **judicis contra la dissidència** i la dels **desnonaments**, amb la desprotecció total de la classe treballadora, abocada a l'**atur** i a la manca de solucions per part dels governs (central i autonòmics).

És així com la mà de la policia espanyola i la guàrdia civil, i, en el cas de Catalunya, també els mossos d'esquadra, han continuat amb la seva tasca d'intimidació i persecució de la dissidència, espiant i fent seguiments, controlant i reprimint mobilitzacions, i colpejant i detenint activistes.

Només ens cal recordar amb quina violència han tornat els desnonaments als nostres barris i pobles, que Pablo Hasél pot ser empresonat en qualsevol moment; que en Charaf i l'Ibrahim estan pendents de sentència; en Charles i en Dani continuen empresonats per mobilitzar-se contra les sentències dels judicis de l'1 d'Octubre, i que l'Audiencia Nacional ha encausat per "terrorisme" quatre companyes més per plantar cara a la repressió.

Darrere d'això hi ha els aparells de l'estat, que sempre duen a terme una defensa dels interessos dels més poderosos: **l'aparell judicial, els mitjans de comunicació, l'exèrcit i els serveis d'espionatge defensen de forma sistemàtica no només la «unidad indisoluble de la patria española», sinó tot l'entramat de poder, que se sustenta en una Casa Reial intocable, que els permet seguir acumulant beneficis i dictant les principals polítiques que fan que tot continuï igual com sempre.**

I és que, malgrat la taula de diàleg i l'estratègia de renovació de Junts per Catalunya sota una nova marca, **continua el degoteig de citacions judicials contra militants del moviment popular**, sigui del moviment per l'autodeterminació, del moviment per l'habitatge, el moviment feminista, o qualsevol altre moviment que qüestioni un sistema (institucional, econòmic i cultural) que protegeix els privilegis, i que castiga aquelles que s'hi rebel·len. D'aquesta manera, considerem completament hipòcrita que el mateix govern català denunciï la taula de diàleg com un estratagema del govern espanyol, mentre es presenten com a acusació particular i demanen penes de presó contra aquells que es van mobilitzar per defensar els seus antics representants.

Nosaltres, com a treballadores i com a treballadors, som les més interessades a poder trobar una solució política i democràtica que retorni la paraula al poble i que permeti el ple exercici de l'autodeterminació, no només per a Catalunya, sinó per als Països Catalans i tots els pobles del món. Per poder decidir en llibertat, i sense coacció ni repressió, si volem o no la independència, i més enllà d'això, si volem organitzar l'economia i la societat d'acord amb les lògiques capitalistes vigents, o si volem avançar cap a una societat plenament democràtica, i per tant, sense relacions d'explotació o de dominació. **Però una negociació és impossible quan el poder real es troba només d'una part, i l'altra part renuncia d'antuvi a generar la força real necessària per a un embat i una confrontació, i no es posen mecanismes per a reequilibrar-ho.** Avui, als Països Catalans, aquesta força existeix en la gent, en els moviments que lluiten i planten cara a les injustícies i a la repressió.

A més, no som ingènues, i sabem que el govern espanyol no està disposat a emprendre el camí del respecte a la voluntat popular. I també veiem que els governs autonòmics han

renunciat, des de fa temps, a plantar cara en el terreny de la mobilització constant i del desbordament popular, i que de fet també utilitzen la repressió per protegir l'estatu quo i prefereixen posar al centre la recuperació d'unes institucions que, com els fets ens han demostrat repetidament, estan sotmeses a l'estat i tenen un marge migrat per fer polítiques transformadores reals.

Per això, davant la hipocresia d'uns i altres, afirmem que sense justícia no hi ha pau, i que, si la maquinària de la repressió no s'atura, nosaltres tampoc. **Perquè aquesta vegada la crisi no pot recaure de nou sobre l'esquena de la gent treballadora, i perquè la possibilitat de trobar solucions diferents per a aquesta crisi requereix justament donar la paraula al poble.**

Davant d'aquest panorama, **denunciem la hipocresia i ineffectivitat que suposa la taula de diàleg i apostem per dur a terme mobilitzacions coincidint amb les visites del rei Felip VI arreu dels Països Catalans** i convidem tota mena d'organitzacions polítiques i sindicals, així com de moviments i lluites populars, a sumar-s'hi, amb l'objectiu de denunciar ben fort davant el rei i davant dels governs espanyol i autonòmics, la continuïtat de la repressió. **No deixarem de mobilitzar-nos fins que no s'aturin els desnonaments, fins que no s'aturin els acomiadaments, fins que els nostres drets, com a treballadores i com a poble, no siguin respectats.**

Castellano

Durante este mes de julio, las dos principales instituciones del estado español están de visita a los Países Catalans. Tanto el jefe de estado, Felipe VI rey de España, como el presidente del Gobierno, Pedro Sánchez, están haciendo visitas en todo el país. El contexto de estas visitas no es cabe otro que el de la crisis sanitaria mundial que continúa existiendo, con inquantificables consecuencias económicas, sociales y políticas, y la crisis estructural del estado español.

El pasado 26 de febrero tuvo lugar en la Moncloa la primera reunión de la llamada Tabla de Diálogo. Después de unos meses de excepcionalidad política y sanitaria, se prevé que la segunda reunión sea durante el mes de julio en Barcelona. Mientras tanto, continúan apareciendo noticias en medios internacionales que ilustran la corrupción sobre la cual se ha mantenido toda la institución monárquica, mientras los partidos del régimen —desde el PSOE hasta VOX— quieren mantener la impunidad.

Con la investidura de Pedro Sánchez como presidente del gobierno español, después de un acuerdo con Podemos-Comunes por un gobierno “de izquierdas”, y de otro acuerdo con ERC para impulsar una tabla de diálogo para resolver el contencioso democrático del estado contra el Principado de Cataluña, se suponía que los cambios se tenían que empezar a notar, en positivo.

Pero desde la investidura de Sánchez, a pesar de la constitución de esta Tabla de Diálogo, y después de la gestión de los peores momentos de la crisis sanitaria de la Covid-19, ni la represión, ni los desahucios ni los despidos no se han parado. Ni en los Países Catalans, ni en ninguna parte. Ni se han parado, ni parece que haya nada de interés real a hacerlo por

parte de los gobiernos.

La gestión gubernamental de la crisis de la Covid-19 no ha comportado cambios significativos en este sentido. Al contrario: a pesar de algunas (pocas) medidas pensadas para hacer menos insostenible la situación de empobrecimiento de sectores cada vez más amplios de la sociedad, la implantación del estado de alarma ha estado más orientada a centralizar poderes y aumentar el control social (un control militar y político) que a movilizar los recursos del sector privado, en favor de las necesidades públicas —tampoco en el caso de la sanidad, que, en lugar de reforzar la sanidad pública, han seguido manteniendo los privilegios de la privada con manos y dinero público, con la continuación de las externalizaciones, privatizaciones y recortes.

Y ahora, acabado el estado de alarma, vuelve la cruda realidad: la de la represión, la de los juicios contra la disidencia y la de los desahucios, con la desprotección total de la clase trabajadora, abocada al paro y a la carencia de soluciones por parte de los gobiernos (central y autonómicos).

Es así como la mano de la policía española y la guardia civil, y, en el caso de Catalunya, también los mossos, han continuado con su tarea de intimidación y persecución de la disidencia, espiando y haciendo seguimientos, controlando y reprimiendo movilizaciones, y golpeando y deteniendo activistas.

Solo nos hay que recordar con qué violencia han vuelto los desahucios a nuestros barrios y pueblos, que Pablo Hasél puede ser encarcelado en cualquier momento; que en Charaf e Ibrahim están pendientes de sentencia; en Charles y en Dani continúan encarcelados para movilizarse contra las sentencias de los juicios del 1 de Octubre, y que el Audiencia Nacional ha encausado por “terrorismo” cuatro compañeras más para hacer frente a la represión.

Detrás de esto hay los aparatos del estado, que siempre llevan a cabo una defensa de los intereses de los más poderosos: el aparato judicial, los medios de comunicación, el ejército y los servicios de espionaje defienden de forma sistemática no solo la «unidad indisoluble de la patria española», sino todo el entramado de poder, que se sustenta en una Casa Real intocable, que los permite seguir acumulando beneficios y dictando las principales políticas que hacen que todo continúe igual como siempre.

Y es que, a pesar de la tabla de diálogo y la estrategia de renovación de JXC bajo una nueva marca, continúa el goteo de citaciones judiciales contra militantes del movimiento popular, sea del movimiento por la autodeterminación, del movimiento por la vivienda, el movimiento feminista, o cualquier otro movimiento que cuestione un sistema (institucional, económico y cultural) que protege los privilegios, y que castiga aquellas que se rebelan. De este modo, consideramos completamente hipócrita que el mismo gobierno catalán denuncie la tabla de diálogo como una estratagema del gobierno español, mientras se presentan como acusación particular y piden penas de prisión contra aquellos que se movilizaron para defender sus antiguos representantes.

Nosotros, como trabajadoras y como trabajadores, somos las más interesadas a poder

encontrar una solución política y democrática que devuelva la palabra en el pueblo y que permita el pleno ejercicio de la autodeterminación, no solo para Cataluña, sino para los Países Catalanes y todos los pueblos del mundo. Para poder decidir en libertad, y sin coacción ni represión, si volamos o no la independencia, y más allá de esto, si queremos organizar la economía y la sociedad de acuerdo con las lógicas capitalistas vigentes, o si queremos avanzar hacia una sociedad plenamente democrática, y por tanto, sin relaciones de explotación o de dominación. Pero una negociación es imposible cuando el poder real se encuentra solo de una parte, y la otra parte renuncia por lo pronto a generar la fuerza real necesaria para un embate y una confrontación, y no se posan mecanismos para reequilibrarlo. Hoy, en los Países Catalanes, esta fuerza existe en la gente, en los movimientos que luchan y hacen frente a las injusticias y a la represión.

Además, no somos ingenuas, y sabemos que el gobierno español no está dispuesto a emprender el camino del respecto a la voluntad popular. Y también vemos que los gobiernos autonómicos han renunciado, desde hace tiempos, a hacer frente en el terreno de la movilización constante y del desbordamiento popular, y que de hecho también utilizan la represión para proteger el statu quo y prefieren posar en el centro la recuperación de unas instituciones que, como los hechos nos han demostrado repetidamente, están sometidas en el estado y tienen un margen migrado para hacer políticas transformadoras reales.

Por eso, ante la hipocresía de unos y otros, afirmamos que sin justicia no hay paz, y que, si la maquinaria de la represión no se para, nosotros tampoco. Porque esta vez la crisis no puede recaer de nuevo sobre la espalda de la gente trabajadora, y porque la posibilidad de encontrar soluciones diferentes para esta crisis requiere justamente dar la palabra en el pueblo.

Ante este panorama, denunciemos la hipocresía que supone la tabla de diálogo y apostemos para llevar a cabo movilizaciones coincidiendo con las visitas del rey Felipe VI en todo los Países Catalanes e invitamos todo tipo de organizaciones políticas y sindicales, así como de movimientos y luchas populares, a sumarse, con el objetivo de denunciar muy fuerte ante el rey y ante los gobiernos español y autonómicos, la continuidad de la represión. No dejaremos de movilizarnos hasta que no se paren los desahucios, hasta que no se paren los despidos, hasta que nuestros derechos, como trabajadoras y como pueblo, no sean respetados.

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-la-repressio-no>